

munale Betsatnings Forhold behandlet i forskjellige Love — er forelagt et Lovforslag om Afslutning af Hartkornbetsatningen i Kommunerne. — Det andet Hovedpunkt, ued Hensyn til hvilket dette Lovforslag har været mig en Skuffelse, vil jo være alle de Herrer bekendt, det er dette, at man faktisk i denne Lov har fuldstændig bortskameret al Formuebetsatning. Der tales nok i Motiverne og enkelte Steder i Lovforslaget om Formuebetsatning, men der findes i Virkeligheden ikke Spor af den i Lovforslagets virksomme Bestemmelser. Den ærede Minister har ment at kunne tilfredsstille dermed, at han siger, at Formue- og Velighedsbetsatningen har ikke været Andet end en Betsatning efter hele den økonomiske Stilling, og saa gaar han over til at sige, at den hele økonomiske Stilling bestemmes ved Indtægten, modificeret en lille Smule ved et Hensyn til Familieforhold, og ved under særlige Omstændigheder, som Undtagelse, at tillade nogen Nedsættelse. Jeg tror ikke, at det er muligt, at Nogen — der har den Overbevisning, at Formuen er et særdeles vigtigt Moment, ikke alene i hele den Betsatning, vi nu have hørt fra Nords Tid her i Danmark, men ogsaa i den personlige Skat overhovedet, som er ligefrem principmæssig ønskelig — kan lade sig tilfredsstille ved Loven, saaledes som den her foreligger. Jeg kan tilnød gaa ind paa, hvad enten man vil beskaffe Formuen særlig, eller man vil dele Indtægten og beskaffe den paa forskjellig Maade, efter som den flyder af Formue eller af personlig Virksomhed. Jeg anser det ganske vist for rigtigt og vilde foretrække at beskaffe Formuen særlig ved Siden af, at man beskaffer Indtægten af personlig Virksomhed, jeg tror, at man derved i det Hele taget vil komme til det retfærdigste og billigste Resultat; men jeg for mit Vedkommende kan ganske vist ogsaa finde mig i at gaa den anden af den ærede Minister i Motiverne antydede Vej, at dele Indtægten og beskaffe efter een Maalestof Indtægten af personlig Virksomhed og efter en anden Maalestof Indtægten af Formue. Men jeg kan paa ingen mulig Maade være med til at give en Lov, hvorved Formuebetsatningen, som dog hidtil paa Landet har haft en væsentlig Betydning, nu fuldstændig forsvinder herfra tilligemed Resterne af den i vore Kjøbstæder, hvor den dog ogsaa endnu tilbøls findes. Vi have ganske vist en Bestemmelse i den sidste Kommunallov af 26de Mai 1868, nemlig i § 25, hvorved der er gjort en Begyndelse til den rene Indkomstbetsatning, men vi maa vel huske paa, at denne Bestemmelse i Kjøbstadkommunalloven dog kun er kommen ind under saadanne Former, at Indtægtsansættelsen efter den nærmere er at betragte som en Slags Veiledning, og ingenlunde paa den Maade, at vedkommende Ligningskommission kan antages at være bunden til at benytte denne Ansættelse, enten uden videre eller kun med mindre Modifikationer. De ere kun tvungne til i bestemte Tal at klare sig

Størrelsen af Folks Indtægter, men kunne for Øvrigt sætte dem i Skat, efter som de skønne deres Formue og Velighed at være. Nu aldeles at lade Formuebetsatningen forsvinde fra Landet og gjøre det sidste og egentlig afgjørende Skridt dertil i Kjøbstæderne, kan jeg for mit Vedkommende ikke være med til. Dette har jeg troet mig forpligtet til strax ved denne Behandling at udtale kort og tydelig, for at mit Forhold til disse Lovens Hovedprinciper ikke skulde kunne opfattes som tvivlsomt, men hertil skal jeg ogsaa i Dag indskrænke mig. Jeg skal nemlig ikke gjøre nogen Bemærkning med Hensyn til den Maade, paa hvilken Spørgsmaalet om den interkommunale Betsatning er løst i Lovforslaget, fordi jeg i saa Henseende i alt Væsentligt — jeg tør ikke sige Mere — kan slutte mig til, hvad der foreligger.

Octavius Hansen: At en Persons Skatteevne bør være Grundlaget for den Skat, man retfærdig kan paalægge ham, tror jeg, vi Alle kunne være enige om, og jeg kan forsaavidt fuldstændig slutte mig til det ærede Medlem for Aarhus Amts 3die Valgkreds (M. Jensen); men ved at udtale saadanne almindelige Sætninger tror jeg ikke man kommer videre end ved f. Ex., at udtale, at ethvert Skattepaalæg skal være retfærdigt. Spørgsmaalet er nemlig, hvorledes man skal komme til at finde en Mands Skatteevne, og da maa vistnok Alle, deriblandt ogsaa det ærede Medlem for Aarhus Amts 3die Valgkreds, erkende, at det først og fremmest bliver Indtægterne, hørt til der maa tages Hensyn; men Enhver maa tillige erkende, at Indtægten pur og bar tagen vil medføre adskillige Uretfærdigheder. Der er da ogsaa, som allerede bemærket, i det foreliggende Lovudkast antydet forskjellige Regulatorer eller Modifikationer i det rene Indtægtsprincip, men jeg tror nok, at man i den Henseende kan gaa noget videre, navnlig i den Retning, som blev antydet af den ærede sidste Taler (Gad), og som ogsaa er kommen frem under tidligere Forhandlinger. Der bør nemlig tages et væsentligt Hensyn til, fra hvilke Kilder Indtægten skrives sig, om det er fra fast Formue, som maaske er sikret i Overformynderiet eller paa anden Maade, og det ikke blot for den, der for Tiden nyder Indtægten, men maaske for hans Efterkommere i mange Led, eller om det er en Indtægt, der vel haves i Mar, men maaske ikke til næste Mar, og som saaledes langtfra har den Værdi for vedkommende Nyder som den faste Indtægt. Naar man da tog Formuen i Betragtning, vilde jeg foretrække, at man gjorde det paa den anden af de Maader, som den ærede sidste Taler antydede, nemlig at man vel tog Hensyn til Kilderne til den aarlige Indtægt, men ikke saa meget søgte at komme efter den Formue, som virkelig haves; jeg tror, at man ved at gaa den anden Vej vilde skabe langt større Bøvligheder og næsten komme til Umuligheder. Naar man da saaledes vil lægge